

جنگ‌ها، بلایای «طبیعی»، بحران اقتصادی...

سرمایه‌داری به بن‌بست رسیده است!

ما باید کل این نظام را سرنگون کنیم!

ترجمه ای از جریان کمونیست بین‌المللی

صدای انترناسیونالیستی

بمباران‌ها در اوکراین و روسیه شدت گرفته و در شهر پوتروفسک موج تازه‌ای از بربریت به راه افتاده است. سیاست بی‌پایان ترور و ویرانی، کماکان بر سر مردم غیرنظامی فرود می‌آید. در خاورمیانه نیز ارتش اسرائیل، بمباران نسل‌کشانه خود را بی وقفه ادامه داده و عملیات خونین جدیدی را آغاز کرده است؛ طرحی گسترده برای تصرف غزه‌ای که پیش‌تر به ویرانه بدل شده است. سرزمین‌های نابود شده و قربانیان بی‌شمار در همه جا نشان می‌دهند که درگیری‌های امپریالیستی هر روز شدیدتر می‌شوند. جنگ‌های سرمایه‌داری در همه‌ی قاره‌ها به باتلاق کشیده و گرفتار منطق دیوانه‌وار زمین سوخته، شتاب بی‌پایان به سوی ویرانی و گسترش آشوب شده‌اند. بازگشت تهدید هسته‌ای و لغای‌های جنگی همراه آن، تصویری هولناک از این وضعیت ارائه می‌دهد.

در چنین شرایطی، نمایش دیدار ترامپ و پوتین در آلاسکا و نشست واشنگتن با رهبران اروپایی و زلنسکی، هیچ تغییری در وحشت جنگ ایجاد نکرد. شکاف میان قدرت‌های اروپایی و آمریکا، بی‌ثباتی و بی‌اعتباری دیپلماسی آمریکا، و پوچی این گفتگوها تنها نشان می‌دهد که آشوب جهانی شتاب گرفته و سرمایه‌داری به بن‌بست تاریخی رسیده است. این وضعیت کابوس‌وار، ترس‌ها را بیشتر می‌کند و مسابقه‌ی تسلیحاتی تازه‌ای را توجیه می‌کند؛ مسابقه‌ای که تهدیدهای بزرگ‌تری را متوجه بشریت می‌سازد.

بورژوازی در همه جا نشان می‌دهد که آینده‌ای جز جنگ، فقر و انواع فاجعه و بلایا برای ارائه ندارد. تحت فشار بحران شدید اقتصادی، به شکلی کاملاً غیر مسئولانه و جنایتکارانه

بی‌شرمانه به نابودی محیط زیست ادامه می‌دهد؛ نابودی‌ای که گرمایش جهانی و انواع آلودگی‌ها را تشدید می‌کند و مستقیماً زندگی بشریت و به ویژه زندگی فقیرترین‌ها را تهدید می‌کند. هر سال، پیامدهای این روند آشکارتر می‌شود. موج گرمای تابستان امسال نیز بار دیگر با آتش‌سوزی‌های عظیم در سراسر اروپا همراه بود که مناطق وسیعی، به ویژه در حوزه‌ی مدیترانه (اسپانیا، پرتغال، یونان، جنوب فرانسه و غیره) را ویران کرد. این تصویر تیره، نشانه‌ی روشنی از شتاب‌گیری فروپاشی نظام سرمایه‌داری است؛ جایی که همه‌ی بحران‌ها و فاجعه‌ها همدیگر را تغذیه می‌کنند و یک چرخه‌ی سقوطی واقعی را به وجود می‌آورند.

در برابر این دنیای آخرالزمانی، بورژوازی به بن‌بست رسیده چاره‌ای جز حملات گسترده در همه‌ی جبهه‌ها ندارد. همچون همیشه، این پرولتاریاست که باید هزینه‌ی بحران و اقتصاد جنگی را پردازد؛ با کار و رنج خود و حتی با خونسف. طبقه‌ی حاکم نشان می‌دهد که هیچ راه حل واقعی ندارد و نمی‌تواند مسیری را که با غارتگری و منطق رقابتی نظام در حال مرگش ساخته، تغییر دهد.

آیا آینده بی‌امید است؟ اگر به طبقه‌ی حاکم دل ببندیم – به وعده‌های انتخاباتی و دروغ‌هایی که با شعار «دموکراسی» و «عدالت اجتماعی» تلاش می‌کند تا بن‌بست نظامش را پنهان کند – راه را گم کرده‌ایم. اما در مقابل، نیروی اجتماعی‌ای وجود دارد که می‌تواند چشم‌اندازی واقعی پیش روی ما بگذارد: پرولتاریای جهانی.

سرمایه‌داری رو به افول، درگیر و گرفتار تناقض‌ها و رقابت‌های بی‌پایان است و دیگر قادر نیست هیچ اصلاح واقعی‌ای به سود پرولتاریا ارائه دهد. این نظام تنها می‌تواند به شرایط زندگی کارگران حمله کند و هر چه بیشتر و بیشتر بر آنان فشار آورد؛ همچون لیمویی که تا آخرین قطره فشرده می‌شود. از این رو، طبقه ما هیچ بهره‌ای از این نظام نمی‌برد.

اما چون هیچ منفعتی جز از راه مبارزه ندارد و به عنوان طبقه‌ای استثمار شده در مرکز تولید جهانی قرار گرفته است، یک ویژگی منحصر به فرد دارد: انقلابی بودن. تنها پرولتاریاست که به دلیل شرایط مشترک استثمارش، ابزار شکستن زنجیرهای سرمایه‌داری را در اختیار دارد؛ آن هم با از میان برداشتن روابط اجتماعی‌ای که بر پایه‌ی استثمار انسان از انسان بنا شده‌اند.

تاریخ جنبش کارگری نشان می‌دهد که طبقه‌ی کارگر چقدر خلاق است، نیروی اجتماعی مبارزه‌اش چقدر توانمند است و چگونه می‌تواند چشم‌اندازی انقلابی برای جامعه‌ای آزاد و بی طبقه ارائه دهد. کمون پاریس، انقلاب روسیه در سال ۱۹۱۷ و موج انقلابی ۱۹۱۷ تا ۱۹۲۳ ثابت می‌کنند که این فقط رؤیای ایده‌آلیست‌ها نیست، بلکه یک حرکتی تاریخی و برآمده از ضرورت‌های مادی است.

امروز، پس از سی سال رکود و کاهش مبارزه‌جویی و آگاهی، همان پرولتاریای گذشته، حتی اگر نسل‌های جدیدش تجربه‌ی کمتری داشته باشند، دوباره به مسیر مبارزه بازگشته است. تابستان ۲۰۲۲ در بریتانیا، جنبشی عظیم که به «تابستان نارضایتی» شهرت یافت، آغاز

یک شکاف واقعی را نشان داد. این رویداد نشان دهنده‌ی خشم عظیم و روحیه‌ی مبارزه‌ای قوی در اعتراض‌ها در سراسر جهان است (که بورژوازی با دقت و با سانسور گسترده رسانه‌ای تلاش می‌کند آن را پنهان کند): از فرانسه و ایالات متحده گرفته تا کانادا، کره، بلژیک و دیگر کشورها.

از طریق این مبارزات که در همه جا «تاریخی» توصیف می‌شوند، شاهد بازگشت چشمگیر روحیه‌ی مبارزه‌جویی پرولتاریا هستیم، بازگشتی که با بلوغ زیرزمینی آگاهی طبقه‌ی کارگر تقویت می‌شود. پرولتاریا دیگر حاضر نیست حملات را بدون اعتراض بپذیرد، همان طور که بار دیگر در مبارزات بریتانیا در سال ۲۰۲۲ و پس از آن در دیگر نقاط جهان با شعار «دیگر بس است!» نشان داده شد.

حملات گسترده‌ای که کارگران بار دیگر با آن روبرو هستند، باید آنها را به مقابله وادارد. طبقه‌ی کارگر هیچ راهی جز مبارزه ندارد. این مبارزه طولانی و دشوار خواهد بود و پر از دام‌ها و موانعی است که بورژوازی و فساد ذاتی نظامش ایجاد کرده‌اند.

در این شرایط، انقلابیون و رادیکال‌ترین اقلیت‌ها نقش و مسئولیتی ویژه دارند: باید وارد میدان شوند، آماده باشند تا با دخالت قاطع، مبارزات را تقویت کنند، حافظه‌ی تاریخی کارگران را زنده نگه دارند و از اصول انترناسیونالیستی و طبقاتی دفاع کنند. در مواجهه با تبلیغات شدید دموکراتیک، به ویژه از سوی چپ و چپ‌گرایان، و در برابر خطر بزرگ بین‌طبقاتی شدن (مبارزاتی که در آن خواسته‌ها و ابزارهای مبارزه‌ی طبقه‌ی کارگر

تحت الشعاع خواسته‌های «مردم»، کسبه و خرده بورژوازی قرار می‌گیرد)، اقلیت‌های انقلابی و طبقه‌ی کارگر باید استقلال و روش‌های مبارزه‌ی خود را حفظ کنند؛ روش‌هایی که شامل دفاع از مکان‌های تجمع کمونیستی و کارگری، مجامع عمومی، اعتصابات و تظاهرات خیابانی گسترده است. این مبارزه باید تا حد امکان گسترده، مصمم و پیش از هر چیز آگاهانه باشد.

WH

۱ سپتامبر ۲۰۲۵

آدرسهای جریان کمونیست بین‌المللی:

وبسایت:

www.internationalism.org

ایمیل:

international@internationalism.org

آدرسهای صدای انترناسیونالیستی:

کانال تلگرام:

<https://t.me/intvoice>

ایمیل:

contact@internationalistvoice.org

وبسایت:

www.internationalistvoice.org

ایکس (تویتر سابق):

https://twitter.com/int_voice